

חמש בצל אהל אחד. חניכות גדניע, בנות פרברי תלאביב, בצל אהל סיירים, כנס חטיבות גדניע תלאביב והדרום, ביער בן שסן. חברות הבנים הסתכלה מרחוק, מתוך אהלי הסיירים בשעת מנוחת הצהריים.

אחד השומרים הרגיש בתנועה חשד דה. הוא חזר מטיבוב בין אהלי הסיירים הגמוכים שהיו פזורים בין העצים. בתוכם היו מקוסלים, בשקי שינה, מאות נערים ונערות, רצוצים לאחר יום פעילות מעייפת. סה ושם לחשו עוד גחלי מדורות כבויות והשומר הקפיד לכסותם, לבל תפ" רוק שריסה ביער.

לפתע, הבחין בכמה דמויות זוחלות בין קבוצת אהלים שבקצה המחנה. מי שם? עצור! צעק. הדמויות נעלמו בצל האהלים. השומר מיהר לאהל המפקדים, העיר אחד מהם: "המפקד, ראיתי תנועה חשודה." הם מיהרו למקום. שום תנועה לא נראתה ב" שטח. רק מאחד האהלים בקע מילמול קל. המפקד הרים את יריעת האהל, האיר בפנטו לתוכו.

היו שם יותר מדי אנשים. ראשים מתולי תלים ביצבצו מבעד לשקי שינה, התאמצו להיראות ישנים. היתה להם צורה של חד תלתולים בשק. לצערם, התברר שהיו שם גם חתלתולות. המדריך הפך את האהל, נזף בקול באנשים.

התמרמרה למחרת גדנעית ברכה גרוס (14), תלמידה רמת-גנית, שעה שאכלה את ארוחתה בצל עצי בן שסן, שם התקיים בתחילת השבוע שעבר כנס חטיבות גדניע: "הדבר הכי חשוב למחנות של נוער זה הלילה. לבידור ולמוראל של החברה, נחוץ שהחברה תהיה מדיכבת מבנים ובנות. אני לא מבינה למה בגדניע יש תקן, שבנים לחוד ובנות לחוד."

במרחק מטרים ספורים ממנה, בקבוצת אהלים של פלוגה מבני ישובי הדרום, עסקו

מה חודך שם? גדנעיים מישובי עולים בדרום, עוקבים אחר התחרות.

נערים ונערות במשחקי ספורט משותפים. יבאל דהרי (13,6), נער תימני מטולסל פי" אות, עמד בצד והתבונן בעינים עורגות ב" משחקים. "מהו שאני אשחק עם בנות?"

★ ★ ★

היו להם אותם המדים: חולצות ירו" קות, כובעי חאקי רחבי-שוליים, וחגורי רות עם סמלי מתכת. הם דיברו אותה שפה. בין בתיהם, הפרידו אי אילו קילר מטרים. ואף על פי כן היו עולמותיהם של התימני מגאולים, והצברית מרמת-גן שונים.

הם יצגו שני חלקים שונים בתכלית של הנוער הישראלי. כי הנער התימני מגאולים, או עולה מרוקו מאשקלון, או בן הודו ה" קטן מבאר שבע, השתיכו לנוער של יש" דאל אחרת. שום תנועת נוער לא התענינה בהם כמעט, שום מפלגה לא אירגנה אותם. בערים הגדולות, נמשכו הויכוחים בין מדריכי תנועות הנוער על הפיכת הגדניע לתנועת נוער ממלכתית. בפרברי הערים, ב" מעברות וישובי העולים הפך הגדניע כ" תנועת נוער ממלכתית לעובדה קיימת. כי בהכרח המציאות, שוב לא עסק הגדניע רק בחינוך טרום-צבאי והכשרת חילים לעתיד. לבני חלק ניכר מהנוער הישראלי, הוא אירגון הספורט היחיד שהם מכירים, התנ" עה האינזוכית היחידה.

השבוע הסתיימו בחלקי הארץ השונים כנסי חטיבות גדניע, מהם הוכנסו צברים מיושבים ותיקים, בני קיבוצים ומושבים לשק אחד יחד עם בני פרברים וישובי ע" לים. משך יומיים, חיו זה בצד זה, אכלו, יבדו ובילו יחדיו.

לא היה זה מסע הישגים, גם לא תצוגת כוח. היה זה הצעד המבוסס ביותר להסרת המחיצות של דור המחזר.

קדחת בצלחת. זה לא כטו אצל אמא, אומרות חניכות גדניע-סיירים.

חתולים בשק

